

[Thomsen.]

tigelsesmæssig Betydning, idet den forøgede Afsætning af Smør vil svare til Produktionen fra ca. 70 000 af Danmarks 205 000 Landbrug. Heroverfor virker det ikke umiddelbart afskrækkende, at ca. 2 000 Personer, der nu er beskæftiget ved Margarineproduktionen, maa søge andet Arbejde, navnlig da i Betragtning af, at Brug af Smør er af stor sundhedsmæssig Betydning.

Ejendomsskatterne kræver man nedsat til Førkrigsniveauet og paa dette Niveau gjort konjunkturbestemte. Dette retfærdige Krav støtter man paa en Beregning, der viser, at Landbrugerne i 1932—33 betalte 21,55 pCt. af deres Indkomst i Skat, medens alle andre kun har svaret 7,10 pCt. i Gennemsnit. At Landmændene skal betale 3 Gange saa stor en Del af deres Indkomst i Skat som andre, vil forhaabentlig alle rettænkende kunne indse er en himmelraabende Uretfærdighed.

Det er Planen i store Træk, men der gøres udtrykkelig opmærksom paa, at man ikke har noget imod, at Lovgivningsmagten gennemfører en virkelig Rentenedsættelse, idet en Lettelse paa 1 pCt. alene betyder ca. 64 Mill. Kr. Den valutariske Tilpasningsvej anser man fremdeles som den mest effektive og den mest retfærdige. En Forhøjelse af Sterlingkursen med 10 eller 20 pCt. vil bringe Landbrugets Nettoindkomst op med henholdsvis 75 Millioner og 150 Mill. Kr.

I Modsætning til de hidtil gennemførte Ordninger foreslaar man Landbrugets Indtægtsmuligheder fordelt rationelt, saaledes at saavel de forskellige Ejendoms kategorier som Landets forskellige Egne stilles paa lige Fod i Henseende til Opnaaelse af Rentabilitet. Dér staar vi i Virkeligheden ved det geniale i Forslaget, Kornfondens Midler foreslaas fordelt til de mindre Ejendomme, hvorimod den egentlige Fordelingsfond skal støtte Smør- og Kødproduktionen, og bemærkes bør det, at ingen af de Arealer, som gøres rentable ved Korn-, Sukkerroeavl o. s. v., skal have Andel i denne Fond, men kun den Del, der dyrkes med egentligt Grovfoder.

Efter min Mening er det her ved anden Behandling af Lovforslaget rimeligt at skitsere det meget grundige Arbejde, der er nedlagt i L. S.'s Landbrugsplan. Den er paa alle Maader saa højt hævet baade over Regeringsforslaget og de foreslaaede Ændringer, at de ikke taaler Sammenligning, selv om mange af Ændringsforslagene kan betegnes som Plagiat af L. S.-Planen, hvilket dog ikke forhindrer, at man vedblivende finder det formaals-

tjenligt at spørre L. S. ude fra Medindflydelse paa Ordningernes Administration, men det er, som bekendt, ikke altid den Hest, der tjener Havren, som faar den. Endnu er der maaske Tid til at bygge en Lovgivning op efter disse klare og stærke Linier, og jeg vil for mit Vedkommende henstille, at Regeringen og de store Partier enes om, endnu medens Tid er, at lade alt det øvrige Sammensurium gaa i Papirkurven og gaa i Gang med at bygge op fra Grunden af. Hvis vort Statsstyre ikke vil betragtes som Fallitspiller, maa Fordelingsspørgsmaalet nødvendigvis løses, og det maa ske nu, det lader sig ikke udskyde i det uendelige. Et Styre, der vil have Ord for at være moderne, kan simpelt hen ikke være den store Arbejdsløshed bekendt, kan ikke være bekendt, at ca. 200 000 Landmænd med Familier, 170 000 tjenende Unge og ca. 30 000 Landarbejdere har en Levestandard langt under den øvrige Befolkning og uendelig langt under, hvad der kan tilkomme dem. Hvis den rige tekniske Udvikling, vi er inde i, skal udnyttes, maa der skabes Købeevne og Forbrug i Befolkningens brede Lag. Giv Landbruget den Merindtægt paa 200 Mill.—400 Mill., det har Krav paa, det vil betyde Købekraft, Købekraft hos dem, der i Øjeblikket staar med et stærkt Behov, det vil betyde Arbejde, Omsætning og Fortjeneste til Provins- og Stationsbyer. Resultatet, der foreligger, opfordrer ikke, forekommer det mig, til at fortsætte ad de gamle Baner med fast, urokkelig Valutapolitik, med Banker og Børs som Hovedsædet for Udbytning af det arbejdende Folk. 600 Mill. Kr. var — trods det, at vi har en saakaldt demokratisk Regering — i Fjor Kapitalens Gevinst samtidig med, at de fattige blev endnu fattigere, navnlig Landbruget, og det skyldes den Omstændighed, at der i intet Land Verden over er gjort saa lidt for Landbruget som her i Danmark.

I intet Land er Fødevarer saa billige som her, og derfor synker Verdens dygtigste Landmænd og med dem store Dele af Befolkningen dybere og dybere i økonomisk Elendighed. Saadan er Stillingen blevet som Følge af den økonomiske Mishandling, som Landbruget nu gennem mange Aar har været ude for, og den Hjælp, som Regeringen og Flertallet stiller i Udsigt, er aldeles utilstrækkelig og løser aldeles ikke Fordelingsspørgsmaalet. I Stedet for at rive lidt ned her og bygge lidt til dér, som er det Princip, som man har fulgt i Kriselovgivningen, vil det eneste rigtige være at kassere alt det gamle utidssvarende Kram